

Bir Kahve, Bir Ömür - 2

Mercan Civan tarafından yazıldı.
Cumartesi, 15 Aralık 2012 23:58 -

Mleçino'da öğretmenim daha sonra. 'Brigada' diye adlandırılan gönüllü hizmet vardı. Topallar'daki çam ormanı benim ve öğrencilerimin diktiği ağaçlardan meydana gelmiştir

Bir gün teyzemin oğlu Mehmet, arkadaşını adamakıllı dövmüş. Enişteme dedim: 'Bunu terbiyeye ver! Başkalarının çocuklarıyla sorunum yok, lakin bizimkiyi yola getiremedim.' Hırslıydım ama hiçbir zaman şiddet kullanmadım. Ne yapsan, ne etsen, çocuğun seviyesine inemezsen asla başarılı olamazsın bu son derece müşkül meslekte. Dersler bitiyor, ben Mehmetle çalışmaya devam ediyorum okulda öğleden sonra. 4. sınıfa geldi nasılsa, Mehmet hâlâ yazamıyor. İnanır mısın, askere gitti. Ondan önce de evlenmişti. Mektup geldi kendisinden, eşine yazmış. İnanamadım, benim 4 senede öğretemediğimi askerde öğrenmiş, eşine mektup yazmış. Sonra şoför kursu bitirdi, meslek sahibi oldu."

Unutamadığınız öğrenciniz vardır muhakak, diye soruyorum.

"Alkaya'lı Halil'i hiç unutmam (Sali Çavuşoğlu). Kitabın elinden düştüğü bir tek gün bile olmazdı. Malum, sonra büyük doktor oldu, cerrahlıkta Bulgaristan'daki ünü buraya da intikal etti."

Bir Kahve, Bir Ömür - 2

Mercan Civan tarafından yazıldı.
Cumartesi, 15 Aralık 2012 23:58 -

Öğrencilerinden bahsederken çocuklara sevgisi ses tonunda yakalanabiliyor. Sevgisiz eğitimi kim tasavvur edebilir, bunun farkına naziz tecrübemle ben de varmış sayıyorum kendimi.

Günümüzde yetişmekte olan gençlerden bahsediyoruz, üzüyoruz birçoklarının kendilerini mutsuz hissetmelerine, değer ölçülerindeki tahribatlara, tüketim kültüründen aldıkları olumsuzluklara.

Eğitimi konuşurken Başöğretmenimizden bahsetmeden geçilir mi? “Ben Atatürkçüyüm” derken gözlerindeki parıltı, yüzündeki aydınlık artıyordu sanki. Geleceğimiz için endişeleniyor. Yine de her şeyin daha iyi, daha güzel olacağına umut ve inanç bağlayarak devam ediyoruz sohbetimize.

Salih öğretmenim öyküsü ilginç olduğu kadar ibret vericiydi.

“1978-de İstanbul’a göç ettik. Nüfusum 7 senede çıktı. Öğretmen olamadım. Seksen dokuz’da gelenler hemen öğretmenlik, doktorluk vb. mesleklerinde çalışmaya başladılar. Beni yedi yıl sonra aradılar. Yaşım 60 olmuştu, buradan öte yolum nereye, belli mi ...Kabul etmedim.

Göçmen gelirken birkaç ‘öteberi’ getirmiştim. Topkapı’da, bir koli üstüne dizdim onları, heyecanlı mı heyecanlı oturdum, müşteri bekledim. Gün geçti, gelen giden yok. O zaman dedim: ticaret dediğin, bana göre değil besbelli. Şimdi nereye gideceğimi bilmiyorum. Bir şirkette bekçi arıyorlar diye ilan okumuştum. Daha ilk başvurumda işe alındım. Bekçi olarak başladığım işte yöneticiliğe kadar yükseldim. Depo sorumlusu olmuşum. 1989 yılında, 80 göçmen işçiye, çalıştığım şirkette kefil oldum. Hepsinin SSK işlemlerini hızlandırdım. Bugün emekliler.”

Bir müddet mola veriyoruz. Eşimle kısaca politikaya değiniyorlar. Erkek milleti bu – bir araya gelecek de spora – politikaya uzanmayacak ...

“İşte, Kızım, dün-bugün, derken ömür geçti, bu yaşıma geldim. Ama mutluyum, istediğim her şey gerçekleşti. Çalıştım, çabaladım, kazandım. Şimdiki gençlere iş seçmesinler, çalışsınlar

